

[Undervisningsministeren.]

spørgsmål, om jeg ville medvirke til, at der etableredes en konsulentordning vedrørende faget kristendomskundskab. Dette forslag skal blive overvejet i forbindelse med overvejelserne af, hvordan man i det hele taget kan styrke konsulentvirksomheden inden for hovedskolen. Hvad vi kan gøre fra ministeriets side for at støtte bestræbelserne for, at denne undervisning kan blive så værdifuld som muligt, skal blive gjort.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Helge Larsen* til ministeren for kulturelle anliggender:

„Kan ministeren for kulturelle anliggender give nærmere oplysninger om filmsrådets indstillinger vedrørende skattelettelse for danske film?“

Helge Larsen: Forskellige dispositioner fra filmsrådets side har i den senere tid givet anledning til en vis undren.

Nu kan dette skyldes dels filmsrådets egen indstilling, dels lovens bestemmelser, og jeg har derfor taget mig for at se efter i loven om biografteatervæsenets ordning, hvorledes filmsrådets beføjelser er, og så undrer man sig næsten endnu mere over de antikke bestemmelser. Loven er også mere end 20 år gammel.

Filmsrådet skal følge udviklingen af filmsforholdene i udlandet og navnlig have opmærksomheden henledt på, hvilke film der produceres i de enkelte lande og disses værdi i kulturel og kunstnerisk henseende. Når man tager i betragtning, at der sidste år produceredes nær ved 3 000 film i hele verden, er det klart, at filmsrådet umuligt kan varetage denne opgave. Filmsrådet har da også, sa vidt mig bekendt, væsentligst indskrænket sig til at følge danske film. Herom siger loven, at rådet skal bidrage til, at filmsforevisninger her i landet bliver af en så alsidig karakter og af en så høj kunstnerisk og kulturel karakter som muligt. Denne bestemmelse er jo historisk meget interes-

sant, fordi den vidner om den tid, da det var god skik at betragte filmskunsten som hverken kunstnerisk eller kulturelt værdifuld, men som noget nymodens stads, der kunne fordærve ungdommen. Man forstår næsten ikke, at man kunne nænne at skrive sådan i en lov så kort tid efter dansk filmproduktions store tid i stumfilmens dage.

Den samme tankegang sporer man også i bestemmelserne om filmsrådets sammensætning. Her dominerer hensynet til „oplysningen“, idet 4 af rådets 9 medlemmer repræsenterer undervisningsvirksomhed, og biografdirektørerne er repræsenteret ved 2 medlemmer, medens skuespillere, dramatikere, instruktører og andre, der arbejder kunstnerisk med film, kun har én repræsentant.

Det er derfor også meget forståeligt, at filmsrådet i særlig grad har anbefalet afgiftsfritagelse for film af oplysende karakter, og jeg skal ikke nægte, at rådet kan have bidraget til alsidighed i biografernes repertoire, men hvordan er det gået med at bidrage til, at filmsforevisningerne bliver af så høj kunstnerisk karakter som muligt, som det foreskrives i loven? Ja, tager vi det nylige afslag på ansøgningen om skattelettelse for Astrid Henning-Jensens film „Én blandt mange“, der samstemmende af kritikken er betegnet som en meget kunstnerisk film og som en værdifuld nyskabelse, så synes der ikke at være taget meget hensyn dertil. Til gengæld har filmsrådet anbefalet skattelettelse for de to film „Jetpiloter“ og „Sorte Shara“. Det kan da umuligt være for at fremhæve deres kunstneriske og kulturelle karakter, og det kan da heller ikke være for at fremme alsidigheden i biografernes repertoire. Vore biografier har jo i årevis være oversvømmet med film om jettflyvere og flåder og saltvandssprøjt og alt, hvad dertil hører. Så må det altså være, fordi de to film kan henregnes til „oplysende“ film, men det forstår jeg ikke. Skal de være oplysende, så må enhver film være det. Og er det ønsket om at fremme en propaganda for vore militære værn, der